

[Bindslev.]

tene, op til mig i Udvalget saadan, at hvis jeg spillede dem rigtigt, vilde der komme det bedst mulige Resultat ud deraf, tør jeg naturligvis ikke benægte det ærede Medlems fortræffelige Kortgivningsegenskaber. Men hvis han bebrejder mig min svigtende Evne til at spille Kortene, maa jeg dog have Lov til i eget Forsvar at sige, at jeg er gerne med til at spille Kort, hvor det drejer sig om politiske Sager, men spille falsk vil jeg ikke; og det er at spille falsk, hvis man i en Lov om frivillig Arbejdertjeneste indfører et Moment, der gør Arbejdstjenesten til tvungen.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, der meldte sig som virkningsfuld Makker til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Kampfront, vilde argumentere ud fra en Malice over for Det konservative Folkeparti, som jo var gaaet ind i et Samarbejde med de to andre Partier, og vilde over for mig hævde, at en Realitetsforhandling vel ikke bestod i at falde Regeringen om Halsen. Jeg takker ham for denne Oplysning. Jeg vil gerne sige, at for Venstres Vedkommende er Oplysningen ikke overflødig, for naar man ser paa Venstres Indsats i Rigsdagsarbejdet i de seneste Sessioner, maa man nærmest faa det Indtryk, at en Realitetsforhandling for Venstre betød, at man faldt Regeringen om Halsen.

Efter det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Indlæg her i Eftermiddag er den Tanke faldet mig ind, at det, som maaske egentlig ligger bag ved Venstres Holdning til dette Lovforslags Behandling, ikke er Ønsket om at give Loven et Udseende særlig efter Venstres Ønske, men er Ønsket om at finde et Fristed, hvor man kunde klavre hen og udadtil til Vælgerne sige: Se, her er vi for een Gangs Skyld alene. Det er nemlig kun for een Gangs Skyld, at Venstrepartiet staa alene, ellers har vi altid set Partiet Venstre i Samarbejde med de Radikale og Socialdemokraterne, Regeringspartierne. Jeg lykønsker derfor Venstrepartiet, ja, jeg komplimenterer det til at have fundet denne lille øde Ø, hvor de kan staa og raabe med et Særstandpunkt for een Gangs Skyld. Til Lykke med det!

I øvrigt var det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Argumentation paa sine Steder højest ejendommelig, hvad jeg ved ganske enkelte Eksempler vil tillade mig at belyse. Det ærede Medlem tog fat paa Ordet „normal“ og spurgte: hvad betyder det? det er der ingen, der ved! Det kunde dog være, der var enkelte Medlemmer i Salen, der nok kunde forklare det ærede Medlem,

hvad Ordet betyder (*Socialministeren* [Steincke]): Jeg ved det ogsaa. Socialministeren oplyser, at han ved det ogsaa, men: det undrer os ikke, Socialministeren ved jo alting.

Men det ærede Medlems Argumentation var denne, at naar Ordet „normalt“ stod her, kunde man gøre det hele til slet ingenting; man kunde administrere denne Bestemmelse saaledes, at dette Ord „normalt“ aldrig kom til at gælde.

Det ærede Medlem har fuldkommen Ret. Hvis man ikke vil administrere Loven loyalt — hvad man naturligvis ikke har Lov til at forudsætte om Socialministeren —, kan man gøre det hele til slet ingenting. Men jeg spørger det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen: hvordan har det sig med Venstres Ændringsforslag her? Venstres Ændringsforslag lyder, hvis jeg maa have Lov til at citere: „Hvor Forholdene taler derfor, kan Beskæftigelsen bestaa i en passende Blanding“ o. s. v.

Nu maa jeg modsætningsvis have Lov til at tage fat paa Ordene „Hvor Forholdene taler derfor“. Er det da saadan noget ganske fast og bestemt, som ikke af Administrationen kan undergraves? Kunde man ikke tænke sig en Administration, som saa bort fra dette Begreb: hvor Forholdene taler derfor, saa at denne Bestemmelse blev til ingenting? Jo, selvfølgelig. Men netop dette viser, at Venstres Forslag er nøjagtigt lige saa ubestemt, lige saa glidende, hvis der er en Administration, der vil misbruge det. Derfor siger — heri har jeg Ret fra mit første Indlæg — Venstres Ændringsforslag ikke det mindste mere end det Ændringsforslag, Flertallet har stillet.

Jeg paaviste klart i mit Indlæg, at der er syv Ønsker fremsat fra Venstres Side. Jeg sagde ikke — det siger jeg til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen —, at vi paa ni Punkter var mod Venstre, men jeg formulerede Venstres Ønsker i ni Punkter og opdagede, da jeg talte sammen, at der kun var syv; men det var altsaa Venstres Ønsker, ikke Anker mod Venstre. Jeg formulerede Venstres Ønsker i syv Punkter, og deraf viste det sig for de seks's Vedkommende, at enten var Venstres Ønsker opfyldt, eller de kunde være blevet det, hvis man virkelig havde villet forhandle med de tre andre Partier.

Kun paa et eneste Punkt var der en virkelig afgørende Forskel mellem Venstres Stilling og de 3 andre Partiers, og det var paa det Punkt, hvor man vilde forvandle Loven om den frivillige Arbejdstjeneste til